

SOMMERLEIR DOKUMENTER

SUF's 3. sommerleir - 10. - 17. aug.

INNHOLD: SOMMERLEIRDOKUMENTER NR:5:

POLITISK MILITÆRNEKTING -

POLITISK MILITÆRTJENESTE ?

FORORD TIL SOMMERLEIRDOKUMENT nr.5: Politisk militærnekting--
Politisk militærtjeneste.

I det siste året har det utvikla seg en motsigelse i forbundet når det gjelder forholdet til militærvesenet -- skal vi nekte politisk eller skal vi gå inn i det militære og gjøre politisk militærtjeneste?

Debatten om linja kom inn i organiserte former etter den politiske militærnekterkonferansen i Bergen. Debatten har fortsatt i laga og vil bli ett av hovedemne på årets sommerleir.

Det foreligger lite teoretisk materiale om dette når det gjelder det spesielle. Derfor har vi trykt innledningene og oppsummeringa av debatten på militærnekterkonferansen. I tillegg til det har vi trykt en artikkel fra det tyske ML-tidsskriftet ROTER MORGEN. Sjøl om denne artikkelen ikke er så grundig, mener vi den kan gi et utgangspunkt for diskusjonen videre i laga og på sommerleiren.

NB! MERK AT TRYKT SIDE NR.4 SKAL LESES SOM SIDE NR.3.

INN I FORSVARET!

Enhver ung marxist-leninists oppgave.

Ett av midlene, eller bedre, det avgjørende middelet til opprettholding av monopolborgerskapets herredømme er den vepna makt politi(grensevern), forsvar. Allerede ved slutten av den andre verdenskrig bygde de tyske imperialistene under ledelse av den forbryterske USA-imperialismen systematisk forbundsrepublikken : opp til ei angrepsbase mot den sosialistiske leiren. I strid med Potsdam-avtalen og med den forræderske SPD-ledelsens velsignelse blei den allmenne verneplikta gjenninnført.

Siden 1956 er forsvaret skrittvis blitt gjenoppbygd. Til nå er omkring 200 milliarder D-Mark gått med til gjenopprustinga. Og stilt overfor et årlig forsvarsbudsjett på 22 milliarder ville det være å tru på eventyr å anta at forsvarets karakter er av reint defensiv natur.

Fem jagerbomberskvadroner oppsatt med F-104 atombombere til offensivt "luftforsvar" og to skvadroner utrusta med totrinns atombombebærende raketter av typen "pershing" samt høymobile "Leopard" panserstyrker og enheter av landgansfartøyer viser tydligere enn de vakre orda til revansjepolitikere i Bonn forsvarets sanne karakter.

Men dette er bare den ene sida av medaljen. Den andre sida - som for tida er viktigere for oss - er den planlagte innsatsen fra forsvarets side ved "indre uro", som nå er blitt "legaliseret" gjennom vedtakinga av unntakslovene. Sitat :

"For å møte en truende fare mot det bestående eller for Forbundets eller en stats frie og demokratiske grunnordning (les monopolborgerskapets herredømme) kan forbundsregjeringa, når såvel politistridskrefter som grensevern ikke strekker til, sette inn...stridskrefter til understøttelse av politi og grensevern."

Om enheter fra forsvaret under demonstrasjonene i påskedagene forrige år lå i beredskap allerede før unntakslovene blei vedtatt i forbundsdagen, så blei målsettinga stadig tydligere i månedene som fulgte: Slik lot kommandør oberstløytnant Zimmer-Vorhaus kalle inn heimevernstropper i Dusseldorf til øvelse. Som teoretisk grunn for denne innkallinga oppga han den utenomparlamentariske opposisjonens tumulter og gatekamper, "som ble entydig dirigert av findelige krefter." På samme måte oppgas student- og arbeideruroligheter", som det var nødvendig å

bekjempe, i samband med øvelsesplanen for regiment 753 i Bad Bergzabern ei uke seinere. En kunne fortsette å rekne opp slike og lignende eksempel, det er nok å ta av. Det som står fast er at forsvaret som monopolborgerskapets maktinstrument er tenkt som en reserve til inngrep der hvor folkemassene kjemper for å frigjøre seg fra kapitalismens åk. Veit en dette, er det ikke vanskelig fro en marxist-leninist å trekke de nødvendige slutningene. Hvordan trer idag klassefiendens vepna makt fram:

1) Politiet, framfor alt beredskapspolitiet, er reaksjonens køllesvingere. Med dem er framskrittskraftene i vårt folk direkte konfrontert under deres utenomparlamentariske demonstrasjoner og aksjoner. Utdanna av "forhenværende" SS-offiserer av høye tjenestegrader, dessertert til innsats mot "potensielle urostiftere og statsfiender, les arbeidere og studenter som kjemper for sine rettigheter. De er beherska av fascismens ånd, slik den kommer til uttrykk i deres brutale utskielser. Det er monopolborgerskapets SA, dets stormavdelinger, og viker ikke - som Vestberlins senator Neubauer forkynner - tilbake for å nytte skytevåpen som middel mot demonstranter.

Hva holdning skal vi innta overfor det. Differensiere? Der hvor vi blir slått ned er det ikke snakk om å gjøre forskjell. Der må vi møte kontrarevolusjonær vold. Men der hvor den enkelte politibetjent opptrer fredelig ovefor oss, skal vi faktisk gjøre forskjell, og forsøke å klargjøre for han hans klassemessige stilling og oppfordre han til ikke lenger å la seg misbruke som reaksjonens bøddel.

2) Grensevernet. Hva som gjelder for politiet gjelder også betinget for grensevernet. Det er på samme måte ideologisk knytta til den herskende klassen. Det består på samme måte av frivillige, som blir betalt for jobben sin. Hva det angår, skal vi ikke nære noen illusjoner. Foreløpig mener herskerklassen å kunne klare seg med politistyrkene. Grensevernet, som forføyer over tungt infanterivåpen, er bestemt til innsats først seinere, når det kommer til større streikekamper og demonstrasjoner. Det er ingen tilfeldighet at hovedvekta i utdanninga av grensevernet legges på gatekamper, det er ingen tilfeldighet at regjeringa i disse dager krever ei vesentlig styrking av politi og grensevern for å kunne hanskas med oppgaver i krigstillfelle og i spenningstider, hvor hovedvekta åpenbart ligger "i spenningstider". Opprettinga av reserveenheter, heter det, er tvingende nødvendig.

3) Forsvaret. Her ligger vår viktigste oppgave. Å analysere forsvaret og klargjøre vårt forhold til det er ei viktig sak. Som allerede nevnt, er forsvaret for monopolborgerskapet dets siste reserve til inngrep, hjørnesteiner til opprettholdelsen av dets makt.

Hva skiller så forsvaret fra politi og grensevern? Det vesentligste er vel at flertallet av de som gjør tjeneste i det er vernepliktige, altså folk som en - svært ofte mot deres vilje - har kalla inn. Her ligger et viktig utgangspunkt for vårt arbeide. Sjølsagt er også her offiserskorpset, hvorav over 50 % består av landsforviste og flyktninger, og store deler av underoffiserskorpset, reaksjonens støtter, som søker å innfluere soldatene i anti-kommunismens ånd. Som kjent er andelen av NPD-velgere i forsvaret særlig stor og ligger mellom 20 og 25 % over gjennomsnittet. Men denne kjennsgjeringa må ikke i noe fall lede oss til den slutning at forsvaret som helhet er fascistisk. Som bekjent er

velgere som her er anført over 21 år, altså tjenestegjørende offiserer og underoffiserer. Blant de sistnevnte er misnøya med deres samfunnsmessige stilling særlig sterk.

Den voksende politiske misnøya blandt soldatene, som er kalt fram gjennom unntakslover og polititerror, kom siste år særlig sterkt til uttrykk gjennom det stigende antallet av militærnektene, som siste år nådde 11000. Av disse nekta 3300 først etter at de var gått inn i forsvaret.

For monopolborgerskapet og dets utøvende organ, regjeringa, har denne utviklinga skapt dype bekymringer. Formannen for forbundsdagsutvalget for forsvaret, Zimmermann (CSU), erklarer: "Militærnektinga kan ikke fortsette på denne måten. Når skarer av vernepliktige melder seg som militærnektene etter å ha gjennomgått forsvarets grunnutdanning og dermed kan blokkere en kanon eller kanskje tilogmed setter en hel bataljon ut av funksjon, da dreier det seg ikke lenger om et samvittighets-spørsmål, men om en trussel mot vår sikkerhet." Sikkerhet for hvem? Sjølsagt ikke for oss, men for de herskende skikt.

Hvordan stiller vi marxist-leninister oss til denne utviklinga? Sjølsagt hilser vi den velkommen, men selv om metoden med militærnekting foruroliger reaksjonen og skaper atskillig forvirring i troppene, er den likevel et sløvt våpen, som i lengden vil virke sjølmorderisk.

Som vi veit skjerpes motsetningene i den imperialistiske leiren stadig. Motsetninga mellom arbeid og kapital, mellom de imperialistiske statene og de koloniale og halv-koloniale statene, mellom de imperialistiske maktene og landa i "den tredje verden" og mellom de imperialistiske makter innbyrdes, fører i alle land til et stadium hvor de proletariske revolusjonen vil bli praktisk uungåelig. Dette blir innsett også av det vest-tyske monopolborgerskapet, som de revolusjonære kampene i mai 68 i Frankrike har gjort et uutslettelig og redselsfullt inntrykk på og som gjør alt for å stå væpna mot den ubenhørlige skjerpinga av klassekampen.

I løpet av den revolusjonære kampen vil det med nødvendighet komme til **væpna**, oppgjør mellom de revolusjonære folkemassene og klassfiendens innstanser (politi, grensevern, forsvar). Dette lærer historia oss. Bare hvis vi lykkes i relativt rolige tider å vinne innflytelse på den væpna statsmakta, vil det være mulig for oss i det avgjørende øyeblikket å kjempe med hell. Dette betyr for enhver vernepliktig marxist-leninist. "Inn i forsvarets rekker!"

Ikke bare for å lære å skyte, beherske moderne våpen, men for i vår marxist-leninistiske verdensanskuelses forstand å vinne innflytelse på soldatene. For å klargjøre for dem at de ved å gjøre tjeneste i forsvaret ikke tjener vernet av hjem og folk, men opprettholdelse av herskerklassens makt, et forsvinnende mindretalls makt. For i siste innstans avgjør menneskene og ikke våpnene. Hva nytte har herskerne av sine Starfightere når piloten og vognføreren ikke lenger er beredt til å føre dem og istedet retter geværene i riktig retning.

Å knytte nære forbindelser med massene betyr å være der massene er, altså også i forsvaret. La oss der hvor dette ikke er mulig virke utafra. Klassefienden vil skrike opp. "De vil undergrave forsvaret!" Feil, vi vil gjøre forsvaret til det det skulle være, en hær som tjener folket, en folkehær. Det er en lang og tung vei å gå. Likevev må vi gå den hvis vi vil seire.

REFERAT FRA SUF'S MILITÆRNEKTERKONFERANSE I BERGEN 1. OG 2. MARS 1969.

Øyvind U. , Bergen (innleiing) : Situasjonen då aksjonen starta: Ingen revolusjonær organisasjon som sto bak, kommunikasjonen mellom nektarane var dårleg, nektarane var ingen enhetlig gruppe, mange visste ikkje kva ein ville og kunne oppnå, det anti-imperialistiske aspektet, aspektet ved å spreie opplysning om NATO og aspektet ved å vise at vi meinte noko alvorleg dominerte, sosialistane var ikkje marxist-leninistar, kunne ikkje drive massearbeid og hadde arbeidd dårleg i det militære.

Kva vi oppnådde: Fekk sagt en god del om imperialismen, den indre skolerings-effekten blei viktigare propagandaeffekten utad.

Manglar i begynnelsen: Vi sa lite om militærets funksjon innad, fekk ikkje fram klassestandpunktet, debatten gjekk på abstrakte prinsipp, debatten om NATO o.l. kom ikkje godt nok fram.

Situasjonen idag: Vi har analysert militærets klassekarakter og aksjonen har endra karakter, klassestandpunktet, NATO's og rettsvesenets rolle kjem klart fram.

Avisene viser liten interesse, vi har sjøl svikta med å få ut propaganda, aksjonen står i stampe, liten aktivitet, dårlig organisering, liten gratis publisitet.

Forklaring: Usikkerheten om korleis ein skal føre aksjonen vidare, aksjonen tidsbegrensa, uholdbart i lengden å ikkje gå inn i det militære, svært få utanom SUF har slutta seg til, aksjonen kan aldri få masseoppslutning.

Oppsummering: Aksjonen har vore progressiv pga indre skolering, vi har fått ut propaganda, stor påkjønning for rettsapparatet.

Inleiing ved Iron : Militærnektersaksjonen er en del av klassekampen. Aksjonen var noe progressiv da den starta, pga antimilitær holdning i Norge. Benytta tiltaleboksen i rettsalen som talerstol, samt avslørte domstolenes klassekarakter. Aksjonen vil utspille sin progressive rolle, men det er ikke skjedd ennå. Når aksjonen blir "rutinesak" har den ikke lenger noen progressiv verdi. Aksjonen har utvikla seg politisk i dybden og bredden. Har fått mange med seg. Når mulighetene er uttømt må en finne på noe nytt. Umulig å drive klassearbeid i fensel. Setter seg selv direkte på sikkerhetspolitietts lister. Engang implisitt at det skulle bli total militærstreik. Feilaktig fordi det er en umulighet. Flertallet av arbeiderungdommen går inn i det militære, umulig å skjelle dem ut av den grunn. Noen mener at en bør fortsette aksjonen til evig tid. De som deltar vil mene de er blitt narret. Andre vil oppfatte militærnektene som feiginger. På lengere sikt når de progressive mulighetene er uttømt, politisk militærtjeneste. Hvorfor? Det man trenger av motforestillinger og erfaringer som en får innafor, er nyttige. Kommunistene må være der massene er. Historisk eksempel: bolsjevikene. Arbeiderungdom samles i storemengder i militæret. Disiplinen er mislikt. Militæret gjør oss en tjeneste ved dette. Forskjellen på massearbeid og masseaksjon. Massearbeid: En kan gå ut alene og drive arbeid blandt massene. Masseaksjon: Sterk organisasjon som kan føre arbeidet. Det positive ved massearbeid i det militære: Våre folk fiskekroker med marxismen som agn. Avantgarden gjør erfaringer som gjør det mulig for dem å drive masseaksjoner. Noen er for, andre er mot å avblåse aksjonen. Dårlig diskusjon om skal i Oslo. Det som må gjøres: 1. Aksjonen fortsetter. Alle man kan få til å delta bør fortsette. Praksis skal avgjøre hvor lenge den skal fortsette. 2. Diskusjonen om den må fortsette for å få en ordentlig omlegging. Avsluttning: Gått inn for å vise klassekarakteren i samfinnet. 3. Gir støtte til dem som fortsatt nekter.

Innleiing av Anders M. Ar : Når saka fra begynnelsen har vært vanskelig re det pga to alternativ: 1. politisk militærnekting, 2. politisk militær-tjeneste. Taktiske vurderinger skaper forvirring og gjør det vanskelig for mange kamerater. Må drøfte saka framover. Aksjonen har virka progressivt på SUF innad og utad. Se det hele ut fra perspektivet revolusjonen i Norge. Praktisk hensyn ved arbeidet i det militære, at det dreier seg om arbeider-ungdom i 20-åra som skal inn i militæret. Spørsmål hvor mange folk man har til å sette inn. Man må være skolert for å prøve å motstå kollektive straffemetoder som brukes for å ødelegge kampmoralen. Organisasjonsstrukturen må vurderes nøye. Et lite aspekt at de som har nekta skal gå inn i fengsel, og de nye inn i det militære for å agitere. Vurdere om situasjonen da blir den at de politisk sterkeste sitter i fengsel og de nyeste og ferskeste skal agitere. Om ikke lenge er det er det nå mange som nå holder på å skolere seg, som blir gamle nok til å gå inn i militæret. Godet grunnlag å satse på. Utover landet er det mange som er positivt innstilt til politisk militærnekting. Politisk militærnekting blir indentifisert med SUF. Hindre at borgerskapet skal utnytte avviklinga f.eks. ved å si at folk er rødde og ikke tør å sitte i fengsel. Gjøre det klart at det er en politisk aksjon. Vet ikke om aksjonen skal avblåses før eller etter folk har vært i fengsel. Spørsmålet om man skal spille på to alternative linjer under avviklinga. Praktisk og god løsning.

Sammenfatning av diskusjonen på SUF's politiske militærnekterkonferanse i Bergen 1. og 2. mars 1969.

Den politiske militærnektingas historie.

Deltakerne diskuterte aksjonens historie, og oppsummerte de erfaringer som er gjort.

Da den blei starta, betydde den politiske militærnektersaksjonen et stort fremmskritt. Ungdom som før nektet militærtjeneste, eller gikk passive gjennom det militære, blei mobilisert til kamp mot klassestaten. Dette økte nekter-nes egen bevisethet og hadde stor agitatorisk virkning.

Feil som har blitt gjort: Det har vært dårlig kontakt mellom militærnekt-erne, og en del svikt i arbeidet på sentralt hold. Viktigere har det vært at målsetteinga for aksjonen på lang sikt har vært uklar. Dette har skapt forvirring og satt aksjonen tilbake.

Viktige resultater er likevel oppnådd.

Den politiske militærnektinga er blitt kjent blant folk og lagt grunnlaget for politisk agitasjon. De første politiske militærnektene avslørte NATO-forsvaret som redskap for USA-imperialismen. Seinere har politiske militærnektene vist hvordan forsvarret sikrer monopolkapitalens makt over det nor ske folket.

Rettsakene har på denne måten bidratt til å avsløre det norske over-klasse diktaturet. Dommene over militærnektene avslører rettsvesenet som en del av dette diktaturet.

Gjennom å rekruttere militærnektene og sympatisører på dette grunnlaget har aksjonen styrket rekkene til den revolusjonære bevegelsen. Politisk militærnekting må forteatt en tid brukes en tid som agitasjonsform. Dette gjelder serlig ved at man fortsetter å utvikle det politiske grunn-laget, gjøre det stadig tydeligere revolusjonært, går over til sivile prosessfullmektiger og gjør kampen i og omkring rettsalen mer militant.

På lengere sikt må vi etterhvert gå over til å bekjempe borgerskapets militærvesen med andre midler.

Pasifistisk militærnektning er godtatt og er ei rutinesak for myndighetene. På lengere sikt vil politisk militærnektning likeledes kunne bli ei rutinesak. (I Danmark er politisk militærnektning til og med blitt lovlig) De revolusjonære bør ikke ha sine beste folk i fengsel i lengere tid, dersom dette ikke er uunngåelig eller strengt nødvendig. Fengselet er nemlig uten sammenheng med det sted der det er minst muligheter til å drive politisk kamp.

Nødvendigheten av å arbeide blandt rekruttene.

Da SUF ved aksjonens begynnelse ikke stod på det politiske nivå som forbundet har i dag, tik man ikke i så stor grad som nå hensyn til nødvendigheten av direkte kontakt med massene.

De revolusjonære må agitere i enhver situasjon der massene blir undertrykt. Der forener de seg med massene ved å ta utgangspunkt i deres daglige problemer. De artikulører dagskrava og fører kamp for dem. På den måten smelter de sammen med massene og vinner massenes tillit, samtidig som de setter den daglige kampon i en større politisk sammenheng.

Rekrutten er i en stilling der undertrykkelsen er åpen, direkte og brutal med kadaverdisiplin, straffeekseris og kollektiv straff. Agitasjon mot systemet og klassen som undertrykker gir god virkning nettopp i en sann situasjon hvor folk kjenner undertrykkelsen hardt på kroppen. Det ville være absurd og i strid med masselinjaat SUF på lang sikt skulle holde seg vekk fra massen av den mannlige delen av ungdommen i en situasjon der de kan ventes å være mottagelige for revolusjonær propaganda. Derfor må vi samle all informasjon vi kan få tak i om forholdene på moen, og forberede skolerings avkadro til å gå inn i det militære og arbeide sammen med soldatene.

Forskjellige syn på hvordan aksjonen bør videreføres og endres.

På konferansen var det enighet om følgende punkter:

- 1) Selv om SUF i framtida oppfordrer sine medlemmer og tilhengere til å gå inn i militæret, vil vi gi ungdom som nekter militæret på politisk grunnlag vår hjelp og støtte.
 - 2) Aksjonen må i hvert fall fortsette til landsmøtet. Noe annet ville stride mot den demokratiske sentralismen, og forspille de muligheter aksjonen fremdeles har.
 - 3) Fullstendig referat fra konferansen sendes til alle SUF-lag med oppfordring om at problemene ved politisk militærnektning gjennomdrøftes grundig i laga i tida fra m til landsmøtet.
 - 4) Erfaringene og materialet som samles gjennom aksjonen må sammenfattes som grunnlag for agitasjon og propaganda mot den kapitalistiske statsmakta.
 - 5) Det var enighet om at dersom aksjonen skal avsluttes, må en del rettsaker føres helt ut med dom og fengsel. Dette gjelder i hvert fall en del sentrale og kjente kadre.
- Vøedtatt mot en stemme: Å føre aksjonen videre i den gamle form, dvs. oppfordre alle i SUF og alle andre til å nekte, betyr å isolere SUF fra massen av arbeiderungdom i militæret.

Noen mente at man burde avslutte vervekampanjen, og be SUF-medlemmer som ikke har nekta å gå inn i det militære, samtidig som SUF prøver å oppnå størst mulig agitatorisk effekt utav sakene til dem som allerede har nekta. Det betyr at man bør komme fram til ei enhetlig linje i en overgangsperiode, og utnytte den gamle aksjonen, sålenge dens resultater er positive, samtidig som en ny aksjon innledes for nye folk.

Andre mente at folk ikke bør sendes inn i militæret før vi har avslutninga av hele aksjonen klart innen synsvidde, slik at en slik overgangsfase blir strengt begrenset.

Når det gjelder de øvrige som har nekta, var følgende syn:

a) alle nektere sender på det taktisk riktige tidspunkt ut ei felles erklæring der de sier at kampen ikke lenger nå ikke lenger kan føres ved hjelp av nekting. De vil derfor nå avtjone vernoplikt for å bokjempo det militære innenifra, og oppfordrer andre til å gjøre det samme.

b) Baro de viktigete sakene kjøres igjennom. De andre som har nekta, avslutter nektinga i all stillhet, Kanskje enkeltvis litt etter litt.

c) alle nektere kjører saka heilt fram, til og med dom og full fengsling.

Når det gjelder begrunnelse for dette, henvises det til referatet.

Andre mente at folk ikke var sendt inn i allstaden for vi var evaluering
 av hele aksjonen klart innen en uke, slik at vi fikk overblikket
 på dette stadiet. Begrunnet.

Når det gjelder de øvrige som har kommet, var følgende syn:

a) alle nærtare sender på det taktiske nivået tidspunkt ut av alle
 erklæring der de sier at kampanjen ikke lenger - nå ikke lenger kan føre ved
 hjelp av netting. De vil derfor nå evt. være utrolig for å bekjempe det
 miljøet innover, og oppfordrer andre til å gjøre det samme.

b) Går de viktige sakene kjører i trossen. De andre som har kommet,
 avslutter netting i all stilling, kanskje enkelte litt etter litt.

c) alle nærtare legger også blikk fram, til og med som er fullt forberedt.
 Når det gjelder begrunnelse for dette, henvises det til forberedt.